

Jag är den anonyme brevskrivaren. I dagar har jag ägnat mig åt att teckna ett porträtt av mannen jag såg på Olofsqatan i samband med mordet på Olof Palme. Träcker att jag lyckats mycket bra, om man bortser från den något bruske zannan som något utskjutande just över ögonbrynen. Det kan jag inte framställa framifrån. Observera det kraftiga käkpartiet, den nedåtdragna munnen som påminde om mynnet, den mycket kraftiga nacken, den böjde näsan - men inte höknäs - som var grev samt arståndet mellan ögonen. Hela mannen var kraftig, stor och stadig. Längd 183-185. Mörka ögon. Som jag tidigare nämnt, han hade blå-mörkblå parkas, halvlång med gråvit pälskrage. En yrkeskategori användes dem - gästpersonal eller kanske ST-personal.

I mitt första brev till Er nämnde jag inte allt. Jag 'sparade' en del. Jag påstod att mannen pratade tyska och det vidhåller jag fortfarande. När jag var i jämnhöjd med mannen, sa han följande: ... Das Auto, das Auto... obegripligt... Of. Feuf säger man i Schweiz istället för fünf. Han sa Auto med långt å och betoning på första stavelsen, så här: Aut ä ä ä. Han stade hetsigt. Höll walkie-talkien med båda händerna. Hade svarta tingshandsker i skinn. Mörka ögon. Det sprakade och rasslade i apparaten och mottagande parts svar kom ryckigt och stötvis, det hann jag uppfatta. Mycket störningar och brus, som om många var inne på linjen samtidigt. Jag vet att mannen hade mörka byxor och skor - förmodligen dem här vanliga, svarta - mockasinmodell.

Jag har funderat och funderat på det jag hörde. För mig framgår det mer och mer som att mannen kanske dirigerade en bil eller kallade på en bil. Mannen hörde aldrig mig komma gående. Han

ryckte till och tittade på mej just som jag gick förbi honom. Och jag såg på honom. Kanske därför som jag tuktat mannen med blicken nedbrikad. Så såg han nämligen på mig.

Tag är resande i dammodebranschen. Tag har, så som otillbörliga förhållande överallt. Men, jag är livrädd för att framträda! Rädd för repressalier. Respektera att jag vill vara anonym. Det blev verklig hysteri kring mitt förvita, anonymt brev och det skrämde mig ännu mer. Kontakta inte massmedia utan meddela bara att vittnet hört av sig, så kanske jag framträder. Man undrar kanske varför jag gick på Olofsqatan. Alltid när jag är i Sthm så jag bakgator för att slippa bli antastad av diverse fyllon, tiggare, berusade ungdomar m.m. Tag kom från en bekant på Tegnérgatan, gick Sveavägen en bit och vek sen in på A.T. Kyrkogatan och därefter in på Olofsqatan över Kungsgatan, svedgade Hötorget, Gamla Brogatan ner till Drottninggatan, förbi postgärdet, över Klambergsviadukten och ner i T-centrum. Jag kan inte komma på nånting mera som kan vara av värde för polisen. Till sist såg jag inte en enda människa på Olofsqatan innan jag stötte på den här mannen.

Det är inte sant att jag bor i skelleftehamn som jag uppgav i mitt första brev. Jag bor åt ett helt annat håll. Kolla poststämpeln på baksidan här brevet. Jag reser ju och kan posta brevet var som helst. Lycka till i Ert arbete. Hans Holmér är en beundransvärd människa. Om det rör sig om en internationell "liga", skärp bevakningen extra noga vid Olof Palmes begravning. Mycket möjligt att mördarna försöker lämna landet då.

Nej, jag hade ingenting med mordet att göra. Jag har knappast sett något skjutvapen för och aldrig hållit i ett sådant.

Tag hör av mig telefonledes så småningom. Ha tålamod.

Sveavägen

vid pilarna hittade jag på mannen

Olofsgatan

Isindlagatan

5/23
1908

